משניות מבוארות

מסכת קדושין פרק ב

ז כל מצות הבן על האב דהיינו א) מילה. ב) פדיון הבן. ג) ללמדו תורה. ד) ללמדו אמנות. ה) להשיאו אשה. ו) לשחיטו בנהר. **אנשים** דהיינו האב **חייבין, ונשים** דהיינו האם **פטורות. וכל מצות אחב שמסלות על הבן** דהיינו מורא, שלא ישב במקומו ולא יסתר את דבריו, **תשחיר** [מאכילו] וכו', **אחד אנשים ואחד נשים חייבין** בין בנים ובין בנות, בבלתיכים (ויקרא יט, א) "איש אמו ואביו תיראו", לשון רבים. **וכל מצות עשה שהזמן גרמה** שיש לה זמן מיוחד, כגון שופר סכה לולב וציצית שזמנה ביום, דכתיב (במדבר טו, לט) "וראיתם אתו", **אנשים חייבין ונשים פטורות,** דכתיב בבי מקדש לדלתי (שמות יג, ט) "והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת ה' בפיך", ובתורה נשים פטורות, (דברים יא, יט) "ולמדתם אתם את בניכם", ולא בנותיכם (מכילתא בא פרשה יז), ולקיימן כל המצות שהקשו לתפילין, דכתיב (שמות שם טו) "תורת ה' בפיך". **וכל מצות עשה שלא הזן גרמה,** כגון מזוזה, מעקה, אבדה אם שלוח הקן, **אחד אנשים ואחד נשים חייבין. וכל מצות לא תעשה בין שהזמן גרמה ובין שלא הזמן גרמה אחד אנשים ואחד נשים חייבין,** דכתיב (במדבר ה, ג) "איש אש אשה כי יעשו מכל חטאת האדם", השווה הכתוב אשה לאיש לכל ענשין שבתורה. **חוץ מבל תשמיש** קחנך **וגבל תקוף** (ויקרא יט, כז) "לא תקיפו פאת ראשכם", דכתיב (שם) "קצוך" ולא קצן אשתך, ואפילו העלתה קצן מתרת לשחנו, והקשה לא תקיף לבל תשחית, כל שישנו בהשחתה ישנו בהקפה, ולא שאינו בהשחתה אינו בהקפה, **ובל תטמא למתים** דכתיב (שם כא, א) "אמר אל הכהנים בני אהרן", ולא בנות אהרן. דכתיב (שם א, ד) "וסמך ידו על ראש העלה", הנשה וקמיצה במנחות, והקטרה על גבי המזבח. המליקה בעוף וקבלת הדם לזריקה והזאה. וקמאי התנא בדיני קרבנות אלו ב) **חסמיכות** נוהגות באנשים, דכתיב בהן (שם א, ב) "דבר אל בני ישראל", ולא בנות ישראל, **והתנופות** דכתיב בהן (שם כב, ז) "דבר אל בני ישראל", **והנפות** לנגיש המנחה לקרן המזבח, דכתיב (שם ו, ז) "הקרב אותה בני אהרן", **והקמיצות,** דכתיב (שם ב, ב) "והקריבה אל בני אהרן וקמץ", **והקטרות,** דכתיב (שם ב, ה) "והקטיר אותו בני אהרן", **והמליקות,** דכתיב (שם א, יז) "המלק הקטיר", אתקש מליקה להקטרה, **והזאות,** דלקיון מקל דחמר, ומה קרבן בהמה לא יהא כן, **לזהאות,** עוף שצריך הבאה למליקתו אינו דין בקיבון לזהאתו. **והקבלות,** דכתיב (שם א, ה) "והקריבו בני אהרן", ואמר מר זה קבלת הדם. **כל אלו נוהגות באנשים ולא בנשים, חוץ ממנחת סוטה ונזירה, שהן מניסות** ממחתן בעצמן, שקרבנן שונה תנופה בבעלים, דלילה משלמים, דכתי סוטה כתיב (במדבר ה, כה) "וקלקן מיד המאשה", וגבי שלמים כתיב (ויקרא ז, ל) "ידיו תביאינה", ונזיר ילוף מסוטה, דבסוטה כתיב (במדבר ה, יח) "ונתן על כפיה את מנחת הזכרון", ובנזיר כתיב (שם ו, יט) "ונתן על כפי הנזיר", וקיבלין "כפי" מסוטה, ונזיר ונתקדש. **ב** האומר לאשה (שם ב, ג) "איש אש אשה". **ט כל מצוה הנהגת בארץ** דהיינו מצוה שהיא חוב על הקרקע או על הפרות הגדלים בארץ, כגון תרומה מעשר חלה שמטה, **אינה נוהגת אלא בארץ,** דכתיב (דברים יב, א) "בארץ", וכדלקמן. **ושאינה תלויה בארץ,** דהיינו מצות שהן חובת הגוף, **נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ,** דכתיב (שם) "אלה החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ... כל הימים", מעוט ורבוי, ולכן יקיים מעבודה זרה בין בארץ ובין בחוצה לארץ, אבל מצות שהן חובת הגוף בעבודה זרה, נוהגת בין בארץ ובין בחוצה לארץ.

ז כל מצות הבן על האב, אנשים חייבין ונשים פטורות. וכל מצות האב על הבן, אחד אנשים ואחד נשים חייבין. וכל מצות עשה שהזמן גרמה, אנשים חייבין ונשים פטורות. וכל מצות עשה שלא הזמן גרמה, אחד אנשים ואחד נשים חייבין. וכל מצות לא תעשה בין שהזמן גרמה בין שלא הזמן גרמה, אחד אנשים ואחד נשים חייבין, חוץ מבל תשחית ובל תקיף ובל תטמא למתים: ח המסיכות והתנופות והנפות והקמיצות והקטרות והמליקות והזאות והקבלות, נוהגין באנשים ולא בנשים, חוץ ממנחת סוטה ונזירה שהן מניסות: **ט** כל מצוה שהיא תלויה בארץ, אינה נוהגת אלא בארץ. ושאינה תלויה בארץ, נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ, חוץ מן הערלה והכלאים. רבי אליעזר אומר, אף מן החדש: **י** כל העושה מצוה אחת, מטיבין לו ומאריכין לו ימיו ונוחל את הארץ. וכל שאינו עושה מצוה אחת, אין מטיבין לו ואין מאריכין לו ימיו ואינו נוחל את הארץ. כל שישנו במקרא ובמשנה ובדרך ארץ, שמשאו ומתנו בנחת עם הבריות (נמוכ"מ) **לא במהרה הוא חוטא, שנאמר** (קהלת ד, יב) **"והחוט המשולש לא במהרה יתנק". ומי שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ,** שאין מתנהגה בנחת עם הבריות, **אינו מן הישוב.** אינו מועיל לישוב העולם, ובמה יתעסק אם לא בקיצעת ומשוכו מושב לעצים ופסולן לעדות, דכיון שאינו מן הישוב אינו מקפיד על עצמו.

פרק ב א) האיש מקדש בו ובשלוחו, דכתיב (שמות יח, ג) "ושלחו אתו כל קהל עדת ישראל". וכי כל ישראל שולחין, והלא כל ישראל אין יכולין לשחט, אלא שלוחו של אדם כמותו, אבל מצוה בו יותר מבשלוחו, דעסיק במצוה מקבל שכר קפי. **האשה מתקדשת בה ובשלוחה. האיש מקדש את בתו** מקבל קדושיו בתו **כשהיא נערה בו ובשלוחה,** וקל שכן כשהיא קטנה, שעד שבגרה היא ברשות אביה. ובמשנה דקאמר נערה, שלכתחלה אסור לקדש את בתו כשהיא קטנה עד שתגדיל וראמור בפלוני אני רוצה. במשנה ראשונה אמרו בית הלל שהאשה מתקדשת בפרוטה ובשוה פרוטה. **האומר לאשה התקדשי לי בתמרה זו, התקדשי לי בזו** בתמרה שניה, כיון שקבל דבורו **אם יש באחת מהן שוה פרוטה מקדשת, ואם לאו שלא** באחת מהן שוה פרוטה **אינה מקדשת** שלא מצרפיין שניהם, כיון דאמר התקדשי התקדשי, כל אחת קדושין באפנ"ע. **ואם אמר התקדשי לי בזו ובזו, אם יש שוה פרוטה בכלן מקדשת** דמצרפיין אותם, **ואם לאו, אינה מקדשת.** **היתה** קיימת ראשונה, **כשאמר בזו** על השניה כבר **היתה** קיימת ראשונה, **אינה מקדשת, עד שיהא באחת מהן** דהיינו באחרונה **שמהן שוה פרוטה.** דכל מה שאכלה היי עליה כמו מלוה. **ואם** יש אלף פרוטה באחרונה, הרי דעתה על האחרונה, דמלוה דעתה אפרוטות ומתקדשה. אבל אם אין באחרונה, כיון שאמר בזו ובזו, מתקדשה רק בגמר בדורה, ואז אין בו שוה פרוטה, ובמלוה אינה מתקדשת. **ב)** האומר לאשה: **התקדשי לי בכוס זה של יין, ונמצא כוס של דבש,** או שאמר: התקדשי לי בכוס, אף על פי שדבש יקר מיין, **של דבש ונמצא של יין,** וכן יין מקומץ,

מסכת קדושין פרק ב

כ"ד שבט

משניות מבוארות

התקדשי לי בדינר זה של כסף, ונמצא של זהב, או **של זהב, ונמצא של כסף,** וכן קשאמר: הרי אתי מקדשתי **לי על מנת שאני עשיר ונמצא עני,** או **על מנת שאני עני ונמצא עשיר, אינה מקדשת.** שיש שרוצים בזה ויש בזה, שלפעמים **רוצה בדבר השוה** בפחות ולפעמים רוצה עני כדי שלא יגיס דעתו עליה ותעכור לטרח הרבה כשבילו (ר"ש). **רבי שמעון אומר: אם הטעה לשבח, מקדשת,** וכך כשבח של כסף, אבל בשבח יוחסין, גם רבי שמעון מודה דאינה מקדשת, דלא נתיקה לה מפני שמתבקה עליה. **ג) המקדש את האשה ואמר לה על מנת שאני כהן ונמצא לוי, או לוי ונמצא כהן,** או שאמר לה שהוא **נתין,** דהיינו מגבעונים שנתנו עיר בימי יהושע, **ונמצא ממזר, או ממזר ונמצא נתין.** על מנת שהוא בן **עיר קטנה,** ששם הדירות והאכל בזול, **ונמצא שהוא בן כרך,** או על מנת שהוא **בן כרך ששם מצוי לקנות כל דבר ונמצא בן עיר. על מנת שביתי קרוב לסנהדרין, ונמצא רחוק,** או על מנת שהוא **רחוק, ונמצא קרוב,** דיש רוצים במרחק קרוב שיוכל בקל להגיע, ויש רוצים בקרוב. המקדש את **בת ישיש לי בת או שפחה בלדת בלבי היה להתקדש לי, או על מנת שאין לי בנים ולי יש לי, ונמצא שאין לי יש לו. ויש** בו גם לרעותא, דמתוך שהולכת מבית לבית לקלקל, מטפרן עליה. **על מנת שאין לי בנים, ויש לו, או על מנת שיש לי, ואין לו, ובכלם אף על פי שאמרה: בלבי היה להתקדש לי, אף על פי כן, אינה מקדשת.** והני קדושיי קיעות, דדברים שבלב אינן כלום. **וכן היא** שהטעתו, כגון שאמר לה על מנת שאתן כתבה ונמצאת לויה או שאר אפנים, לא חל קדושיו. **ד) האומר לשלוחו: צא וקדש לי אשה פלונית במקום פלוני, והלך וקדשה במקום אחר, אינה מקדשת.** דדוקא במקום פלוני קאמר ליה דשם יש לו אוהבים ואם יקדרנו עליו יחמוו בידו. ואם אמר לו קדש לי אשה פלונית, **הרי אם נמצאת במקום פלוני, וקדשה במקום אחר, הרי זו מקדשת,** דמראה מקום לא חל, ואין כונתו שדוקא במקום פלוני יקדשנה. **ה) המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים, ונמצאו עליה נדרים** של עני נפש, כגון שלא תאכל בשר, שלא תשתה יין, או נדרים בלבד, **כנקה סתם** יכגון שקדושיו היו על מנת שאין עליה נדרים, **ונמצאו בה מומין, אינה מקדשת.** **כנקה סתם ונמצאו בה מומין, תצא שלא בכתבה.** **ו המקדש שתי נשים בשוה פרוטה, אם אשה אחת בפחות משוה פרוטה, אף על פי ששלח כסלבונות לאחר מכאן, אינה מקדשת, שמחמת הקדושין הראשונים שלח. וכן קטן שקדש: ז המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת, אינו מקדשות. ומעשה בחמש נשים ובהן שתי אחיות, ולקט אחד כלכלה של תאנים שלהן היתה ושל שביעית היתה, ואמר הרי כלם כלה מקדשות ידי כלן, ואמרו חכמים, אין האחיות מקדשות, הא הבכריות מקדשות. וכא התנא להשמיענו דרך אגב שהמקדש בגזל לפני ראוש, לא חל קדושיו, דאם לא שבעיית כלה לא היי תופסין קדושין אפילו בנכרית, ועוד משמיענו שהמקדש בפרוטה שבעיית מקדשת, דמאחר שנקה בהן מומון לכל דבר, ושמעינן עוד דאשה נעשית שליח לאחרת אפילו קשורה נעשית לה צרה. **ח)** כהן המקדש **בחלקו** שחלק עם אחיו הכהנים **בין קדושי קדשים בין קדשים קלים, אינה מקדשת,** דכהנים משלהן גבוה זכו, וכתיב (במדבר יח, ז) "זה יהיה לך מקודש הקדשים מן האש", מה חלק שעבד המובח לאש לאכילה, דהינו לשרפה, ואין אתה יכול להנות ממנו, אף חלק בעלים לאכילה ולא להנות ממנו. המקדש **במעשר שני, בין שוגג, בין מזיד, דברי רבי מאיר; בין מזיד לא קדש, דברי רבי יהודה** "ובשוגג יוצאין לחלין בכונה, ונחלקה קדושתו, ויכולה להנות ממנו. **בשוגג שלא** ידע שזה הקדוש **לא קדש,** דלא ניתא ליה דלתחלל הקדוש על ידו ואינו יוצא לחלין. **דברי רבי מאיר,** דסובר רבי מאיר דמתחלל. **רבי יהודה אומר** בהקדש **בשוגג קדש** דמעילה שיך רק בשוגג, ונפק לחלין, **במזיד לא קדש** כיון דלא מעל לא נפיק לחלין. **ט) המקדש** את האשה **בעדלה,** איכה מקדשה, דאסור בהנאה, דכתיב ביה (דברים יז, ה) "אל האיש הבעל הדבר הזה", דמשמע גם בהנאה אסור, **או בכלאי הכרם** דכתיב (דברים כב, ט) "פן תקדש", לשון "תוקד אש", שצריך שרפה, **או בשור הנסקל** על שקרבו אף האדם, דאסור בהנאה, שנאמר (שמות כא, כח) "ולא יאכל את בשרו", **ובעגלה ערופה,** דכתיב בה (דברים כא, ח) "וכפר להם הדם", שדיניה כקדשים שכתוב בהם

משניות מבוארות

קטן אינם כלום, אף על פי ששלח כסלבונות משהגדיל, לאו כלום הוא. דעל סמך קדושין הראשונים שלח לה. **ג) המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת,** שקבלה אחת מהן הקדושין על ידי חברתה, או שתיהן קבלו קדושין כאחת, **אינן מקדשות,** דכתיב (ויקרא יח, יח) "ואשה אל אחותה לא תקח לצרר", בשעה שנעשין צרות זו לזו אין קדושין תופסין בגזלה באחת, וכן הדין בשאר עריות. אבל אם אמר לשתיהן: אחת מכם מקדשת לי, ולא פרש לאיזו מהן, מקדשות משפס ושתיהן צריכות גט. ואם אמר: הראויה מכם לביאה מקדשת לי, שתיהן מקדשות, דאינן ראויות לביאה, דכל אחת מהן איכא לספוקי בראחות אשתו. **ומעשה נמצאת נשים ובהן שתי אחיות, ולקט אחד כלכלה של תאנים ושלהם היתה ושל שביעית היתה,** דפרות שביעית מקדקד הן, **ואמר הרי כלם מקדשות ידי בכלכלה זו וקבלה אחת מהן על ידי כלן, ואמרו חכמים, אין האחיות מקדשות,** הא הבכריות מקדשות. וכא התנא להשמיענו דדרך אגב שהמקדש בגזל לפני ראוש, לא חל קדושיו, דאם לא שבעיית כלה לא היי תופסין קדושין אפילו בנכרית, ועוד משמיענו שהמקדש בפרות שביעית מקדשת, דמאחר שנקה בהן מומון לכל דבר, ושמעינן עוד דאשה נעשית שליח לאחרת אפילו קשורה נעשית לה צרה. **ח)** כהן המקדש **בחלקו** שחלק עם אחיו הכהנים **בין קדושי קדשים בין קדשים קלים, אינה מקדשת,** דכהנים משלהן גבוה זכו, וכתיב (במדבר יח, ז) "זה יהיה לך מקודש הקדשים מן האש", מה חלק שעבד המובח לאש לאכילה, דהינו לשרפה, ואין אתה יכול להנות ממנו, אף חלק בעלים לאכילה ולא להנות ממנו. המקדש **במעשר שני, בין שוגג, בין מזיד, דברי רבי מאיר; בין מזיד לא קדש, דברי רבי יהודה** "הא, מדקתני שני מכאן ומכאן. **רבי יהודה אומר,** במעשר שני **בשוגג לא קדש** דקדושיו שייך רק בשוגג, ונפק לחלין, **במזיד לא קדש** כיון דלא מעל לא נפיק לחלין. **ט) המקדש** את האשה **בעדלה,** איכה מקדשה, דאסור בהנאה, דכתיב ביה (ויקרא יט, כג) "לא יאכל", דמשמע גם בהנאה אסור, **או בכלאי הכרם** דכתיב (דברים כב, ט) "פן תקדש", לשון "תוקד אש", שצריך שרפה, **או בשור הנסקל** על שקרבו אף האדם, דאסור בהנאה, שנאמר (שמות כא, כח) "ולא יאכל את בשרו", **ובעגלה ערופה,** דכתיב בה (דברים כא, ח) "וכפר להם הדם", שדיניה כקדשים שכתוב בהם

בדינר זה של כסף ונמצא של זהב, שלי זהב ונמצא של כסף, על מנת שאני עשיר ונמצא עני, ג' גל מנת שאני כהן ונמצא כלי, לוי ונמצא כהן, ממזר ונמצא בן גרר, בן גרר ונמצא בן עיר, על מנת שביתי קרוב לסנהדרין ונמצא רחוק, רחוק ונמצא קרוב, על מנת שיש לי בת אם שפחה בלדת בלבי היה להתקדש לי אם מומין, אינה מקדשת. כנקה סתם ונמצאו בה מומין, תצא שלא בכתבה. על מנת שאין עליה נדרים, ונמצאו עליה נדרים, אינה מקדשת. כנקה סתם ונמצאו בה מומין, אינה מקדשת. ד האומר לשלוחו צא וקדש לי אשה פלונית במקום פלוני והלך וקדשה במקום אחר, הרי היא במקום פלוני וקדשה במקום אחר, אינה מקדשת. הרי היא במקום פלוני וקדשה במקום אחר, הרי זו מקדשת. ה המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים, אינה מקדשת. כנקה סתם ונמצאו עליה נדרים, תצא שלא בכתבה. על מנת שאין עליה מומין ונמצאו בה מומין, אינה מקדשת. כנקה סתם ונמצאו בה מומין, תצא שלא בכתבה. ו המקדש שתי נשים בשוה פרוטה, אם אשה אחת בפחות משוה פרוטה, אף על פי ששלח כסלבונות לאחר מכאן, אינה מקדשת, שמחמת הקדושין הראשונים שלח. וכן קטן שקדש: ז המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת, אינו מקדשות. ומעשה בחמש נשים ובהן שתי אחיות, ולקט אחד כלכלה של תאנים שלהן היתה ושל שביעית היתה, ואמר הרי כלכה זו, וקבלה אחת מהן על ידי כלן, ואמרו חכמים, אין האחיות מקדשות. ח המקדש בחלקו שחלק עם אחיו הכהנים בין קדשי קדשים בין קדשים קלים, אינה מקדשת, דכהנים משלהן גבוה זכו, וכתיב (במדבר יח, ז) "זה יהיה לך מקודש הקדשים מן האש", מה חלק שעבד המובח לאש לאכילה, דהינו לשרפה, ואין אתה יכול להנות ממנו, אף חלק בעלים לאכילה ולא להנות ממנו. המקדש **במעשר שני, בין שוגג, בין מזיד, דברי רבי מאיר; בין מזיד לא קדש, דברי רבי יהודה "הא, מדקתני שני מכאן ומכאן. **רבי יהודה אומר,** במעשר שני **בשוגג לא קדש** דקדושיו שייך רק בשוגג, ונפק לחלין, **במזיד לא קדש** כיון דלא מעל לא נפיק לחלין. **ט) המקדש** את האשה **בעדלה,** איכה מקדשה, דאסור בהנאה, דכתיב ביה (ויקרא יט, כג) "לא יאכל", דמשמע גם בהנאה אסור, **או בכלאי הכרם** דכתיב (דברים כב, ט) "פן תקדש", לשון "תוקד אש", שצריך שרפה, **או בשור הנסקל** על שקרבו אף האדם, דאסור בהנאה, שנאמר (שמות כא, כח) "ולא יאכל את בשרו", **ובעגלה ערופה,** דכתיב בה (דברים כא, ח) "וכפר להם הדם", שדיניה כקדשים שכתוב בהם

שלבולות שלהן שלח לה. ג) המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת, שקבלה אחת מהן הקדושין על ידי חברתה, **אינן מקדשות,** דכתיב (ויקרא יח, יח) "ואשה אל אחותה לא תקח לצרר", בשעה שנעשין צרות זו לזו אין קדושין תופסין בגזלה באחת, וכן הדין בשאר עריות. אבל אם אמר לשתיהן: אחת מכם מקדשת לי, ולא פרש לאיזו מהן, מקדשות משפס ושתיהן צריכות גט. ואם אמר: הראויה מכם לביאה מקדשת לי, שתיהן מקדשות, דאינן ראויות לביאה, דכל אחת מהן איכא לספוקי בראחות אשתו. **ומעשה נמצאת נשים ובהן שתי אחיות, ולקט אחד כלכלה של תאנים ושלהם היתה ושל שביעית היתה,** דפרות שביעית מקדקד הן, **ואמר הרי כלם מקדשות ידי בכלכלה זו וקבלה אחת מהן על ידי כלן, ואמרו חכמים, אין האחיות מקדשות,** הא הבכריות מקדשות. וכא התנא להשמיענו דדרך אגב שהמקדש בגזל לפני ראוש, לא חל קדושיו, דאם לא שבעיית כלה לא היי תופסין קדושין אפילו בנכרית, ועוד משמיענו שהמקדש בפרות שביעית מקדשת, דמאחר שנקה בהן מומון לכל דבר, ושמעינן עוד דאשה נעשית שליח לאחרת אפילו קשורה נעשית לה צרה. **ח)** כהן המקדש **בחלקו** שחלק עם אחיו הכהנים **בין קדשי קדשים בין קדשים קלים, אינה מקדשת,** דכהנים משלהן גבוה זכו, וכתיב (במדבר יח, ז) "זה יהיה לך מקודש הקדשים מן האש", מה חלק שעבד המובח לאש לאכילה, דהינו לשרפה, ואין אתה יכול להנות ממנו, אף חלק בעלים לאכילה ולא להנות ממנו. המקדש **במעשר שני, בין שוגג, בין מזיד, דברי רבי מאיר; בין מזיד לא קדש, דברי רבי יהודה** "הא, מדקתני שני מכאן ומכאן. **רבי יהודה אומר,** במעשר שני **בשוגג לא קדש** דקדושיו שייך רק בשוגג, ונפק לחלין, **במזיד לא קדש** כיון דלא מעל לא נפיק לחלין. **ט) המקדש** את האשה **בעדלה,** איכה מקדשה, דאסור בהנאה, דכתיב ביה (ויקרא יט, כג) "לא יאכל", דמשמע גם בהנאה אסור, **או בכלאי הכרם** דכתיב (דברים כב, ט) "פן תקדש", לשון "תוקד אש", שצריך שרפה, **או בשור הנסקל** על שקרבו אף האדם, דאסור בהנאה, שנאמר (שמות כא, כח) "ולא יאכל את בשרו", **ובעגלה ערופה,** דכתיב בה (דברים כא, ח) "וכפר להם הדם", שדיניה כקדשים שכתוב בהם

שלבולות שלהן שלח לה. ד) המקדש אשה ובתה בתוך שלשים יום לגרושין, אינה מקדשת. **כנקה סתם** יכגון שקדשה אשה לאיש, **ונמצאו בה מומין, אינה מקדשת.** **כנקה סתם ונמצאו בה מומין, תצא שלא בכתבה.** **ה המקדש** את **האשה על מנת שאין עליה נדרים, ונמצאו עליה נדרים** של עני נפש, כגון שלא תאכל בשר, שלא תשתה יין, או נדרים בלבד, **כנקה סתם** יכגון שקדושיו היו על מנת שאין עליה נדרים, **ונמצאו עליה נדרים, תצא שלא בכתבה.** אבל בא צריכה מספק, שמא קשנכנסה לבית לה. משום דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות. **המקדש** את **על מנת שאין עליה מומין, ונמצאו בה מומין, אינה מקדשת.** **כנקה סתם ונמצאו בה מומין, תצא שלא בכתבה.** **ו המקדש שתי נשים בשוה פרוטה, אם אשה אחת בפחות משוה פרוטה, אף על פי ששלח לה כסלבונות לאחר מכאן, אינה מקדשת,** שמחמת הקדושין הראשונים שלח לה כסלבונות וקלאו קדושיו היא בפחות משוה פרוטה, **וכן קטן שקדש,** דקדושי